

Ruusuprinsessa

Olipa kerran kauan kauan sitten, kahden suuren vuoren välisessä syvänteessä asuva pieni kansa. Paikkaa kutsuttiin Ruusuvaltakunnaksi. Ruusuvaltakunnan nimi tuli siellä kasvavista kauniista, punaisista ruusuista. Vain kovin harva on Ruusuvaltakunnassa käynyt. Ja ne jotka kävivät, ottivat mukaansa todisteeksi yhden suurista, punaisista ruusuista. Mutta matkalla takaisin yli vuorten, kaunis ruusu lakastui joutuessaan pois syvänteen lämpimästä ilmanalasta. Näin Ruusuvaltakunnan salaisuus säilyi. Ruusuvaltakunnassa oli kaunis, suuren suuri linna. Linnassa asuivat kuningas ja kuningatar. Lisäksi siellä asui pieni, rusoposkinen prinsessa. Linnan puutarhassa kasvoi koko maailman kauneimpia ruusuja. Suurimmat niistä saattoivat olla jopa ihmisen kokoisia. Ruusuissa oli koko valtakunnan kaikki voimat. Huhuttiin, että joka viideskymmenes vuosi ruusuista suurin, avaisi nuppunsa, ja sisältä tulisi pikkuinen tyttölapsi, josta tulisi valtakunnan seuraava prinsessa. Tämänhetkinen prinsessan nimi oli Cecilia. Cecilia oli kuvankaunis vaaleahiuksinen, sinisilmäinen kaksitoistavuotias tyttö. Hänelle jokainen päivä oli kuin yhtä syntymäpäivää. Kun hän aamulla heräsi, hänelle annettiin lahjoja, ja kamarineito puki hänet lumoavan kauniiseen ruusunpunaiseen leninkiin, ja hänet vietiin syömään juhla-ateria. Päivällä hänelle pidettiin tanssi- ja lauluesityksiä pitkin päivää. Aluksi tämä kaikki oli Ceciliasta hauskaa, mutta ennen pitkää jokapäiväinen palvominen alkoi kyllästyttämään häntä. Mutta Cecilia oli kohtelias nuori tyttö, eikä hän halunnut kenenkään harmistuvan siitä, ettei hän olisi enää jaksanut olla joka päivä juhlan sankarina. Näin Cecilian elämä jatkui, kunnes eräänä päivänä hänelle riitti. Aamulla hän heräsi auringon kiusaaviin säteisiin, jotka kutittelivat hänen naamaansa. Kun Cecilia nousi, oli Nancy-kamarineito jo ylhäällä. -Huomenta pikku prinsessa. Tänään on luvassa kaikenlaista hauskaa! Nancy sanoi. Cecilia oli tänään harvinaisen väsynyt, sillä eilen hänen kissansa Silver oli valvottanut häntä hyppimällä Cecilian vatsan päällä. -En minä jaks! Olen kyllästynyt tähän ainaiseen juhlimiseen, enkä halua enää lisää tavaraa! Cecilia suutahti. -Haluan opiskella, lukea, käyskennellä puutarhassa ja leikkiä! Cecilia sanoi. -Siinä tapauksessa sinun pitää puhua asiasta isäsi ja äitisi kanssa, Nancy sanoi. -Mutta henkilökohtaisesti olen kanssasi samaa mieltä. Sinun pitäisi opiskella enemmän. Niinpä Cecilia lähti. Sinä päivänä Cecilian elämä muuttui täysin. Häntä kohdeltiin vieläkin kuin hän olisi ollut jonkinlainen hallitsija, hänet puettiin kauniisiin mekkoihin ja häntä palveltiin, sillä kaikki tämä kuului prinsessan elämään. Mutta muuten hänen elämänsä muuttui. Arkipäivinä hänen kotiopettajattarensa opetti häntä, mutta viikonloppuisin hän sai tehdä aivan mitä halusi. Prinsessa oli nyt paljon onnellisempi. Eräänä päivänä kun Cecilia oli ratsastamassa, hän kuuli, kuinka kaksi nuorta naista supisi keskenään. -Onkohan se totta? Toinen heistä mietti. -Täytyy sen olla. miten muutenkaan hän voisi näyttää siltä? Toinen vastasi. -Mutta eihän kukaan voi oikeasti syntyä kukasta! Toinen kiisti. -Mutta ruusuissa onkin taikaa! Tietenkin prinsessa on voinut syntyä ruususta! Väitti toinen. -Ja kukaan valtakunnasta ei muista koko prinsessan vauva-aikaa ollenkaan! Hän lisäsi. Kun Cecilia ratsasti lähemmäs, molemmat hiljenivät äkkiä. Olipa outoa. Cecilia mietti. Ihan kuin he olisivat puhuneet minusta. Että olisin muka syntynyt jostain kukasta! Ei se voi olla totta. Hän vakuutteli itselleen. Mutta asia jäi vaivaamaan häntä. Hän oli kyllä kuullut puutarhan ruusuissa olevan taikaa, joten voisiko se kuitenkin olla totta? Siitä hän aikoi ottaa selvän. Cecilia tiesi, että ainoa, joka varmasti tietäisi tämän asian, oli hänen äitinsä Caroline. Hän päätti mennä heti huomenna puhumaan asiasta äidilleen. Seuraavana aamuna Cecilia puki aivan ilman Nancyn apua päälleen koulumekkinsa, ja juoksi vanhempiensa huoneeseen. -Äiti! Äiti! minulla on asiaa! Cecilia huusi. -Olisitko vähän hiljempää? Caroline pyysi. -Mitä asiaa? Hän kysyi. -Olenko minä syntynyt ruususta? Cecilia kysyi suoraan. Mistä sinä olet tuollaista kuullut? Caroline ihmetteli. Mutta Caroline ei katsonut Ceciliaa silmiin. -Menepäs nyt. Kotiopettajattaresi odottaa sinua. Niinpä Cecilia lähti. Hän oli tyytymätön äitinsä vastaukseen, ja totesi olevansa taas alkupisteessään. Iltapäivällä koulutuntiansa päätyttyä Cecilia meni linnan kirjastoon. Hän oli päättänyt etsiä kirjoista mahdollisimman paljon tietoa linnan puutarhassa

kasvavista salaperäisistä ruusuista. Cecilia kahlasi läpi monen monta teosta. Mutta silti missään niistä ei kerrottu voiko kukasta syntyä tyttö. Niinpä illan tullen Cecilia laahusti kolmanteen kerrokseen omaan huoneeseensa nukkumaan. Illalla Cecilian oli vaikea saada unta. Hän mietti vain sitä, olivatko vanhemmat salanneet häneltä jotakin. Silloin hänellä välähti. Kirjaston maagisuuksien osasto. Vastaus löytyisi varmasti sieltä. Kirjaston jokainen osasto oli ovellinen suuri huone, joiden jokaisella seinustalla oli seinät täynnä hyllyjä. Kirjasto oli jaettu viiteen eri osastoon. Kasvuston osasto, Satujen osasto, Tiedon osasto, Fantasian osasto ja Maagisuuksien osasto. Maagisuuksien osaston olemassaolosta tietävät vain harvat. Osaston ovi on aina lukittuna, sekä osaston nimikyltti on peittynyt pölyyn ja hämähäkinseittiin. Mutta osaston olemassaolo kulki perintötietona hallitsijoiden suvussa. Niinpä Cecilia lähti aikaisin aamulla vanhempiensa huoneeseen. Kun Cecilia kävi edellisenä iltana toivottamassa hyvät yöt vanhemmilleen, hän oli pannut merkille korkean lipaston päällä olevan kulahtaneen näköisen avaimen. Aamulla hän hiipi vanhempiensa huoneeseen. Cecilian onneksi lipasto oli heti oven vieressä. Todella kaukana suuren huoneen toisella puolella olevasta vanhempien sängystä. Cecilia hiipi hipihiljaa makuuhuoneen ovelle, ja raotti sitä varovasti. Hän hivuttautui vaivalloisesti ovenraosta sisään, ja kurkotti kaapin päälle. Cecilia ei tietenkään yltänyt korkean lipaston päällä olevaan pikkuruiseen avaimeen, vaikka kuinka kurkotti. Niinpä hänen oli pakko hiipiä taas hiukan lähemmäs vanhempiensa sänkyä raahaamaan samettipäällysteinen jakkara lipaston viereen. Cecilia yritti toimia mahdollisimman hiljaa. Hän siirsi jakkaran, nousi sen päälle, ja kurkotti nappaamaan avaimen. Sitten Cecilia kuljetti jakkaran mahdollisimman hiljaa takaisin paikoilleen. Mutta silloin hän kömpelyyttään kompasteli, ja jakkaran jalat kopisivat lattiaa vasten. Cecilia säikähti, jätti jakkaran lattialle ja lähti juoksemaan taakseen katsomatta kohti kirjastoa. Kun Cecilia viimein pääsi kirjastoon, hän huohotti hetken, ennen kuin painui aukinaisen Fantasian osaston läpi. Silloin Cecilia hämmästyí. Ovea ei ollutkaan! Mutta kun Cecilia hiukan tutki perimmäisintä kirjahyllyä, hän osui sormellaan kirjan takana olevaan pikkuruiseen avaimeenreikään. Cecilian kädet tärisivät, kun hän avasi vanhaa lukkoa. Viimein lukko kliksahti, ja ovi aukeni. Cecilia henkäisi innosta, ja syöksyi huoneeseen. Osasto oli paljon pienempi kuin muut osastot, ja todella pölyinen. Sen enempää huoneen pölyisyydestä välittämättä hän alkoi lukea kirjojen selkämyksistä niiden nimiä. Cecilia vietti lähes koko aamun kirjastossa. Kun hän viimein lounasaikaan oli lähdössä kirjastosta, hän oli menettänyt toivonsa. Hän ei enää uskonut että aiheesta kertovaa kirjaa koskaan löytyisikään. Mieli maassa hän käveli kirjaston läpi. "Hei, kuka sinä olet?" Cecilia havahtui mietteistään, ja kohotti katseensa kysyjään. -Olen prinsessa Cecilia, Cecilia vastasi. -Mutta samaa voisi kysyä sinulta, Cecilia jatkoi. -Nimeni on Liisi, olen kamarineitosen tytär, Tyttö kertoi. -En edes tiennyt että Nancylla on tytär! Cecilia hämmästeli. -Ai, no olen silti hänen tyttärensä, Liisi vastasi. -Olen huomannut että sinä olet muutamien viime päivien aikana rampannut aika usein kirjastossa, ja menit äsken Maagisuuksien osastoon, Liisi jatkoi. -Mistä tiedät Maagisuuksien osastosta? Cecilia ihmetteli. -No, olen aika yksinäinen. Vietän paljon aikaa kirjastossa, ja tiedän kaikenlaista, Liisi sanoi salaperäisesti. -No, jos tiedät paljon, niin oletko koskaan kuullut että tyttö syntyisi ruususta? Cecilia kysyi toiveikkaana. -En, mutta olen kuullut juoruja sinusta, ja kauneudestasi, Liisi kertoi ja katsoi syrjäkarein Ceciliaa. -Tiedän. Äiti ei vain suostu myöntämään mitään, Cecilia huokaisi. -Älä huoli. Voin auttaa sinua etsimään tietoa, Liisi lupasi. Cecilia ja Liisi sopivat tapaavansa kello yhdeltä Fantasian osastolla. Niinpä Cecilia lähti kevein mielin kirjastosta lounaalle. Kello oli viisi minuuttia vaille yksi, kun Cecilia saapui kirjastoon. Liisi odotti häntä jo. Yhdessä he kävelivät osaston takaosassa olevalle salaovelle, käänsivät avainta ja avasivat oven. Liisi astui Cecilian perässä sisään, ja veti osaston oven kiinni heidän jälkeensä. Sitten Liisi ja Cecilia aloittivat etsimisen. He etsivät tarmokkaasti monta tuntia. Kun tytöt olivat etsineet kolme tuntia, Liisi päätti istahtaa lepäämään osaston nurkkaan. Kun Liisi nojasi seinään, hän huomasi takanaan vielä yhden pölyisen hyllyn. Liisi pomppasi pystyyn, ja nappasi hyllystä ensimmäisen kirjan. Jo muutaman sivun jälkeen Liisi huomasi kirjan olevan oikea. Kirjassa kerrottiin, että erään legendan mukaan eräs velho nimeltä Herbert, taikoi itselleen vuorten keskelle lämpimän syvänteen. Herbert halusi kuninkaaksi, joten hän lumosi ihmisiä tulemaan notkoon ja palvelemaan häntä. Herbert rakasti kauneutta, ja oli siksi luonut notkelman

ilmanalan täydelliseksi kaikille kukille, etenkin ruusuille. Mutta Herbert oli yksinäinen. Kukaan ei halunnut häntä puolisoiksi, koska hän käskytti kaikkia. Joten velhon voimillaan hän taikoi kaikkein suurimmasta ruususta nuoren, kauniin ja siron tytön, jonka hän otti puolisoiksi. Ja yhä joka viideskymmenes vuosi, linnan puutarhan suurimman ruusun nappu aukeaa, ja siitä tulee pieni tyttölapsi. Liisi kertoi tämän kaiken Cecilialle, joka oli hämmästyksissään. Cecilia ei uskonut, että näin vanha kirjoitus voisi olla keksitty. Siitä päivästä lähtien Cecilia uskoi olevansa syntynyt ruususta.

Cecilia ja Liisi tapasivat usein. Kerran he olivat taas sopineet näkevänsä kirjastossa. Kun he tapasivat, Liisi piilotteli jotain selkänsä takana. Sitten Liisi näytti, että hänen pitämänsä esineet ovat taikapeilit. Kun siihen kuiskaa toisen peilin omistajan nimen, hän ilmestyy peiliin. Cecilia oli oikein iloinen.

Eräänä aamuna Cecilia heräsi aikaisin. Hän päätti lähteä kävelyille linnan puutarhaan. Cecilia pukeutui Nancyn avustuksella, ja lähti ulos. Cecilia käveli rauhallisesti puutarhassa, ja tuoksutteli kauniita kukkia. Kun hän oli tulossa puutarhan perälle, ruusutarhaan, hän huomasi jotain kammottavaa. Yhtäkkiä tuli aivan hämää, ja taivas tuntui putoavan. Cecilian ympärillä kaikki kukat kuihtuivat, ja tuli kylmä.

Cecilia aavisteli paha, ja juoksi äkkiä katsomaan ruusuja. Cecilian kauhuksi ruusutarhan suurin ja voimakkain ruusu, jonka magia piti koko valtakunnan voimia yllä, oli revitty juurineen irti, ja taivaalla lensi kaameasti kääntävä noita-akka. Cecilia juoksi äkkiä hakemaan hevosesensa Lilyn, ja lähti laukkaamaan kohti vuoria, jonne noita oli kadonnut. Cecilia laukkasi Lilyn kanssa aina vain kauemmaksi harmaaksi muuttuneesta Ruusuvaltakunnasta. Cecilia hoputti Lilyä koventamaan vauhtia, ja laukkasi vuorille. Kun hän oli melkein puolessa välissä vuoria, hän huomasi polussa tulevan risteyksen, ja toisesta polun haarautumasta kuului vertahyytävää naurua. Cecilia veti syvään henkeä, ja lähti kohti naurua. -Tämän ruusun voimin minusta tulee maailman valtiatar! Ääni kääntyi. -Eipäs! Cecilia raivostui. Noita kääntyi, ja hänen kasvoilleen levisi julma hymy. -Kas kas. Sitä päätti pikku prinsessa lähteä tutkimusretkelle. Etkös ole kuullut, että toisten asioihin ei saisi puuttua? Noita myhäili. -Minä estän aikeesi valloittaa maailma! Cecilia huusi. -Voi, turha yrittää, sillä aikaa kun sinä retkeilet tänne, ehdin jo keittää seoksen, joka tekee minusta kuolemattoman! Noita kääntyi. -Mutta olen kiltti. En anna sinun tulla tänne turhaan, joten otan sinut vangiksi, Noita hymähti, ja taikoi Cecilian ympärille rautahäkin. Noita heilautti vielä uudelleen sauvaansa, jolloin häkki siirtyi luolan perälle. Cecilia oli epätoivoinen. Silloin hän muisti. Taikapeilit. Hän kurkotteli satulalaukusta kultareunusteisen käsipeilin, ja kuiskasi siihen Liisin nimen. Ennen kuin Liisi ehtisi kysellä, Cecilia kuiskutti asiansa, ja suunnitelmansa peiliin, ja käski Liisin olla rauhallinen.

Varmistuttuaan että Liisi ymmärsi asian, Cecilia lopetti peilauksen. Jo hetken päästä ulkoa kuului kolinaa, töminää ja huutoa. Cecilian isä sotilaineen oli saapunut. -Päästä tyttärenti pois! Cecilian isä Fredrik huusi.

-En ilman taistelua! Noita karjui takaisin. -Hyökkäykseen!! Fredrik karjautti, ja sotilaat hyökkäsivät. Kun taistelu oli kovimmillaan, Liisi ryömi taaempaa Cecilian luokse, nappasi ruusun ja hiipi noidan taakse.

Silloin, suunnitelman mukaisesti, sotilaat tekivät suurhyökkäyksen, ja salamannopeasti Liisi kaappasi noidan taikasauvan, ja katkasi sen. Samassa Cecilian häkki katosi, ja hän hyppäsi Lilyn selkään.

-Karkuun!! Cecilia huusi, nappasi Liisin maasta mukaan, ja laukkasi sotilaiden ympäröimänä pois.

Ruusuvallakunnassa Cecilia ja Liisi istuttivat ruusun takaisin paikoilleen. Siinä samassa hetkessä kaikki Ruusuvallakunnan loisto ja kauneus palasivat. -Olipa seikkailu, Cecilia sanoi Liisille. -Niinpä. Ensi yönä kyllä varmasti nukuttaa, Liisi sanoi. Sitten tytöt erosivat, ja Cecilia jatkoi linnaan, jossa hänen kunniaukseen oli järjestetty suuret pidot. Cecilialle jäi unohtumaton muisto, ja Ruusuvallakunta pelastui.